

Alena Munková Doma Na Dvoře

Tohle jsem já s dětským kočárkem na dvoře našeho bytu na Letné v Belcrediho ulici č. 1. hraju si. Řekla bych, že to je okno od kuchyně, ale nejsem si jistá, protože by to taky mohlo být na druhé straně dvora, kde žil údržbář. Na fotce mi můžou být tak tři, čtyři roky.

Jmenuji se Alena Munková a narodila jsem se 24. září 1936. Narodila jsem se v Praze a kromě Terezína jsem nikdy jinde nežila.

Mé dětství je velice spjato s Letnou, kde jsem žila. Skutečně jsem tam do toho chodníku byla vrostlá. Jak se říká, že je člověk vrostlý do půdy, tak tady to byl chodník, vydlážděný chodník. Na Letné jsem znala všechny obchodníky, lítala jsem tam do parku a do Stromovky. A ztráta toho místa, kde člověk prožil dětství - a jistě je to tak pro každého - se již nikdy nedá obnovit. To si na to člověk tak trochu hraje, ale je to pryč. Po válce jsem se sice ještě na Letnou vrátila, ale všechno bylo jinak. Ale dodnes, když jedu kolem Letné, tak mě píchne. Dodnes cítím i tu vůni, jak to tam vonělo. Já si velmi vybavuji barvy, a vůně snad ještě víc. Myslím, že dětství člověka formuje, ať chce, nebo nechce. Nebo také deformuje.

Takže před válkou byla Letná celý můj svět. Mám takovou vzpomínku na dvorek domu, kde jsme bydleli. Ten existuje dodneška, bylo to v přízemí na rohu, číslo 1. Tehdy to byla Belcrediho třída, teď je to, jestli se nepletu, Milady Horákové. Pak tam udělali banku a teď je tam, myslím, KFC. No, čím dál hůř. Tenkrát, když se vešlo do domu, a já se dokonce domnívám, že ty dveře jsou stále skoro stejné, v hrozném stavu, tak na konci takové chodby, která se ohýbala do L, se vcházelo do bytu. Ale z druhé strany, hned za těmi domovními dveřmi, byly další dveře a ty vedly do čekárny a do ordinace. Čili celé přízemí bylo rozděleno na otcovu zubní praxi a byt.

Pak tam byl samozřejmě dvorek a tam jsem si hrála. Věšely se tam koberce, byly tam takové dva stromky a bylo to tam docela špinavé. A v přízemí dole v domě byl vetešník, jmenoval se Andrlé. To byla tajemná postava a já jsem nikdy neměla odvahu jít dolů do suterénu. Mimochodem, v těch bytech tenkrát bývalo sociální zařízení na chodbě, nikoliv v bytech. Ale ten záchod byl samozřejmě jenom náš.